

ESTER VIZCARRA

EL JOAN SOMIA COLORS

IL·LUSTRACIONS
MAINÉS ESTEVE

Abelló
ANY ABELLÓ

Col·lecció Pinoquio

Primera edició: Abril de 2023

© del text: Ester Vizcarra i Fortuny
© de les il·lustracions: Mainés Esteve i Vizcarra
© disseny i maquetació: Estudio Sandra Dios

© d'aquesta edició:
Fundació Museu Joan Abelló
www.museuabello.cat

Editorial Mediterrània, SL
www.editorialmediterrania.com

ISBN: 978-84-19028-55-6
Dipòsit Legal: B 5505-2023

La reproducció total o parcial d'aquesta obra per qualsevol procediment, comprenent-hi la reprografia i el tractament informàtic, i la distribució d'exemplars mitjançant lloguer o préstec sense l'autorització escrita de l'editor resten rigorosament prohibides i estaran sotmeses a les sancions establertes per la llei.

ESTER VIZCARRA

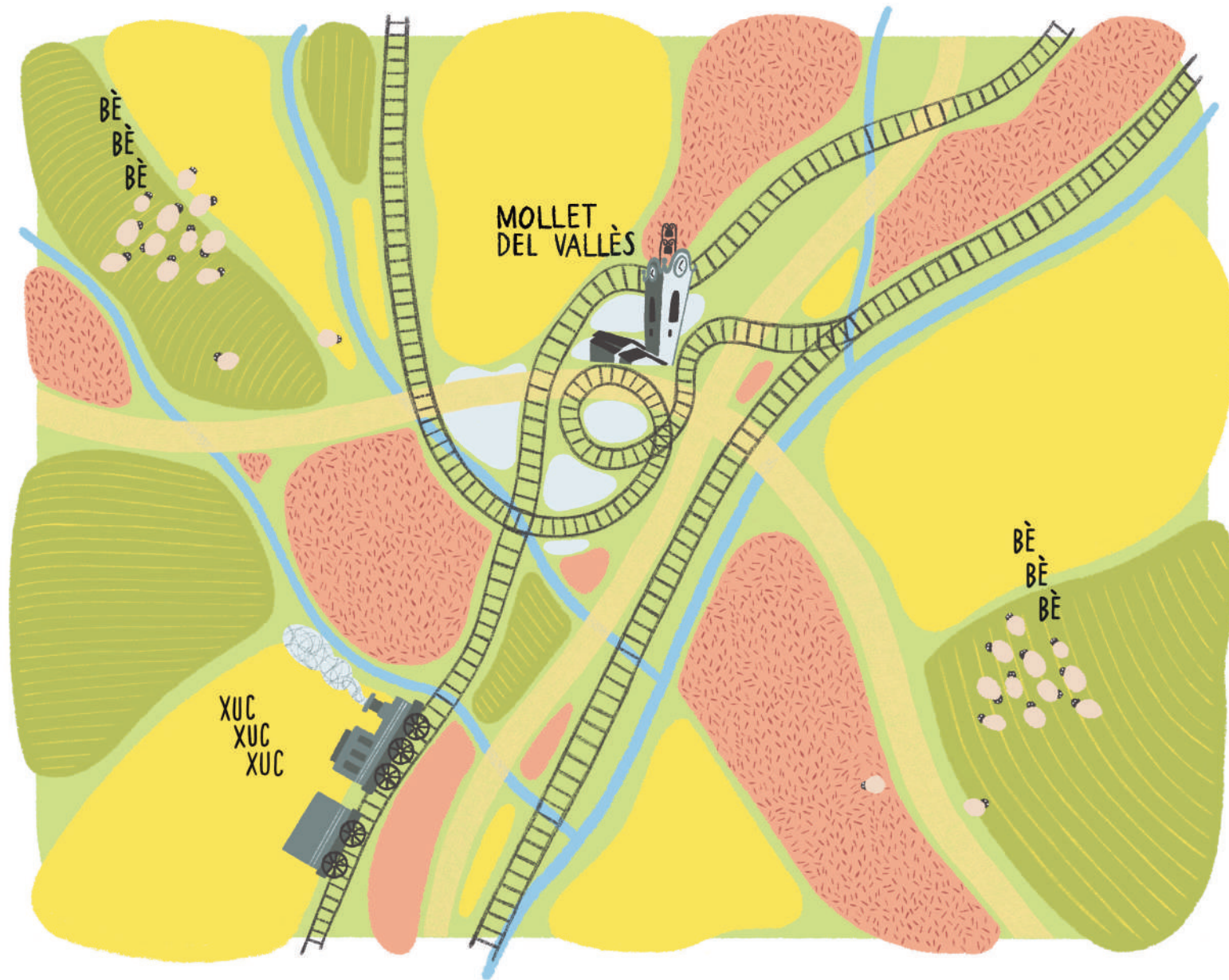
EL JOAN SOMIA COLORS

IL·LUSTRACIONS
MAINÉS ESTEVE

 Editorial
Mediterrània

Soc en Pinoquio. Quin nom més estrany per a un gat, oi?
Un dia, Joan Abelló em va pintar mentre dormia a la cadira que més m'agrada.
Que de qui estic parlant? Ara ho sabreu!

Això diu que era un poble en un encreuament de camins, al bell mig d'una vall fèrtil que donava raïm, blat i herba per al ramat. Era un bon lloc per viure-hi, també per als gats com jo.

Fa molts anys hi va néixer un nen que portava als ulls tots els colors del món.

El Joan, que de petit era malaltís i sovint es quedava a casa, tocava el piano, escrivia i dibuixava tot el que s'imaginava.

Treballava de cambrer i feia encàrrecs amb patinet. Havia de córrer molt per anar-li al darrere!

Un dia, el vaig veure agafar els pinzells que li oferia un pintor.

Sortia al camp per aprendre els colors del paisatge del seu poble.

El vaig acompanyar a pintar l'alzina de Can Magre.

Hi vam tornar moltes vegades, a pintar-la de nou o a menjar un arròs amb els amics.

SOMIAR COLORS

EL JOAN VOL SER UN PINTOR
PREMIAT PER TOT ARREU,
PINTA ELS CAMPS I CASETES,
AMB GROC, BLAU I VERMELL.

EL JOAN TACA LA TELA,
ESCLATEN ELS COLORS.
PINZELL AMUNT, PINZELL AVALL,
QUIN QUADRE MÉS BONIC!

*Música de la cançó popular
En Pinxo va dir a en Panxo*

Se'n va anar a Barcelona. Pintava retrats a canvi d'un plat de sardines i dormia sota l'escala d'una casa de veïns. De vegades, em donava un peixet.

El Joan va trobar mestres que el van ajudar. A mi em van deixar al carrer, perquè amb ells vivia un canari, en Titarrufo.

Portava regals als pintors que admirava i els passejava per Barcelona. Un dia, Dalí va pujar una pantera al cotxe de l'Abelló. Jo em vaig amagar perquè em feia por.

Volia viatjar, però no tenia diners, s'oferia a fer tasques o a ajudar a canvi de casa i menjar.
És el mateix que fem els gats quan cacem ratolins a canvi d'un sostre.

Un marxant suís li va comprar onze quadres d'una tongada, aquell dia es va sentir ric.

Per fi podia viatjar pel món!

Quin país t'agradaria visitar dels que va trepitjar Joan Abelló?

Comprava gerros i nines... Recollia coses que la gent llençava al foc de Sant Joan i bescanviava els seus quadres per altres quadres. Tot ho va donar per crear un museu.

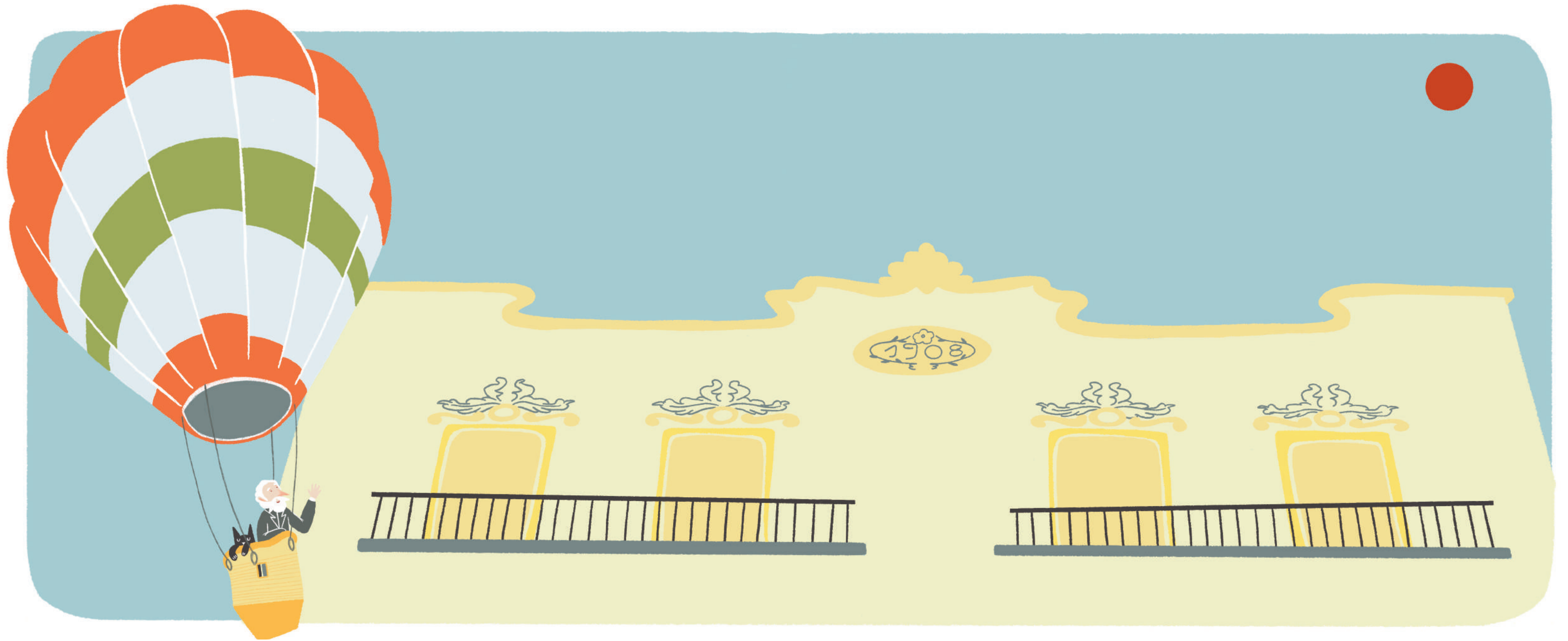
Enviava postals a les seves filles i els explicava coses ben estranyes.

Sempre va mirar el món amb la curiositat d'un nen. Pintava la gent, el paisatge, i quan va ser a Itàlia va pintar l'arlequí.

A tots dos ens agradava tant l'arlequí que en va fer una escultura i ara és un dels símbols de la ciutat.

El Joan va arribar amb globus, mudat com un marquès, a la inauguració del seu museu.

Quina por em feia volar!

Es va posar molt content quan va rebre medalles i premis per tot el país.
Jo n'estava orgullós.

Mai va deixar de visitar el seu poble, Mollet del Vallès,
i de divertir-se amb els seus amics.

Abelló

JOAN ABELLÓ I PRAT

Va néixer a Mollet del Vallès l'any 1922. Era fill d'un lampista, però aviat mostrà aficions menys pràctiques. Dibuix, literatura i música foren les distraccions d'un nen amb una necessitat d'expressar-se que finalment el menaria cap a la pintura i la passió pel col·leccionisme.

El record que va deixar el pintor Joaquim Mir, els anys que va viure a Mollet, el decidí a recórrer les mateixes rutes i a aprendre de la seva manera de fer. Després, marxà a buscar mestres a Barcelona, on Pere Pruna l'ensenyà a reflexionar sobre la pintura i a estimar el paisatge per poder pintar-lo. Les estretors viscudes, dormint sota una escala, es van acabar quan un altre gran pintor, Carles Pellicer, el va admetre a casa seva. El Joan li va fer companyia fins que es va morir.

Llavors, començà a viatjar pel món, sempre amb pocs diners, perquè els que guanyava feien falta a casa. S'havia casat amb la Paquita Roma i tenia dues filles: la Maria del Mar i la Marta.

A Anglaterra, Hongria o el Nepal, hi pintava la gent i el paisatge, però també hi comprava objectes que li agradaven, per crear la col·lecció de la Casa del Pintor, al costat del Museu Abelló, inaugurat l'any 1999. Mollet li concedí la Medalla d'Or de la ciutat l'any 1997 i la Generalitat li lliurà la Creu de Sant Jordi l'any 2002.

Joan Abelló va morir l'any 2008.

